

Gedicht voor herdenking van 9 april

Waarom is er oorlog?

Waarom is er oorlog?

Waarom moet ik vechten in een ander land, voor iemand anders land en voor iemand anders macht?

Hoe bestaat 't dat ik de ene dag rustig met mijn zoontje de hond uitliet en hem vertelde hoeveel ik van hem houd en de volgende dag word ik meegenomen om te een strijd te vechten

Een strijd van twee monsterlijke dictators met allebei een krankzinnige ideologie. Een ideologie van discriminatie en uitbuiting van andere rassen, zelfzuchtig om alleen het ego te voeden van de leider van zo'n visie

Een visie van wereldheerschappij en politieke manipulatie van volkeren en overheden

En daar zit ik dan, in het heetst van de strijd in het gebied wat ze het 'Oostfront' noemen. De kogels vliegen om m'n oren, ik hoor overal explosies, medesoldaten die dood neervallen of schreeuwen van de pijn. Links van me kijkt iemand van mijn groep om hulp met tranen in zijn ogen, want zijn been ligt er half af door een handgranaat. Zijn gezicht is al vies bedekt met modderige vlekken en tranen die langzaam door die vlekken heen rollen; zijn ogen hebben een ernstige blik van stress en paniek

En daarom, waarom is er oorlog?

Helaas was dit slechts één klein voorbeeld van deze hel op aarde die wij gedwongen moeten doorstaan. Bij elke schreeuw om me heen hoor ik in mijn achterhoofd mijn zoontje en vrouw roepen en zelfs de hond huilen: Wanneer kom je terug?

Ik wil terug, maar de wereld is overstag
Ik riskeer mijn leven in de nacht en overdag
Tegen een fascistisch beleid maar voor Stalins hoog gezag
Een paar trauma's of dode man, is hier een gewone dag

Ik zie dagelijks de dood die lacht, maar vraag me wat vrolijk was
En ga ik ooit terug naar mijn gezin, want ik beloofde dat
Zit vast in realiteit en ik ben het dromen zat
Maar voorlopig vechten we door met een beetje hoop op zak

Als ik om me heen kijk, iedere dag, heb ik zoveel vragen, maar boven alles, waar is dit allemaal voor nodig?

Al deze doden en verliezen en families die uit elkaar worden getrokken. Soldaten die levenslange trauma's oplopen, voor zolang hun leven nog duurt.

Zoveel verdriet en pijn, waarom is er oorlog?

Er wordt nog meer hoop ontnomen als de nazi's ons overrompelen en gevangennemen. We worden op treinen gezet voor een lange reis met weinig eten en drinken naar de andere kant van Europa. Uitgehongerd, moe en verwaarloosd moeten we door een stad lopen waar allemaal mensen wonen die veel lichter getint zijn dan wij en we trekken veel nieuwsgierige ogen. Iedereen ziet onze barre omstandigheden en sommige inwoners proberen ons stiekem te eten of drinken te geven als de nazi bewakers even niet kijken.

Uiteindelijk komen we aan op een kamp en worden we in een kooi buiten opgesloten, een kooi van prikkeldraad. En hier begint de echte hel. Ik had me nooit eerder kunnen voorstellen, dat mensen zo als beesten mishandeld kunnen worden, als nog lager zelfs;

Vast in een kooi in de koude buitenlucht

Ik sta er 's nachts weer bij stil als ik in het duister zucht

We krijgen kleine stukjes brood, ze willen ons zien eten als beesten

Maar we zijn samen in pijn als we die beetjes dan delen

Later krijgen we een cel, maar werken tot het avondappèl

Waarbij we urenlang moeten staan, tot elke voet opzwelt

Ik kom er simpelweg niet bij hoe het bestaat

Mensen die zo gedreven zijn voor mishandeling en haat

En het blijft iets wat ik elke dag bevraag

Waarom ik mijn leven geef voor een dictator en zijn staat